

Jonas' Bog

Jonas flygter fra Gud

(Jonas' Bog kap. 1)

¹ Engang sagde Gud dette til Jonas, der var søn af Amittaj: ² »Du skal omgående rejse til assyrernes hovedstad, Nineve, og forberede indbyggerne på min straf. Jeg ved, hvordan de undertrykker mit folk, israelitterne.« ³ Men Jonas skyndte sig i den modsatte retning for at slippe for den opgave, Gud havde givet ham. Nede ved havnen i Jaffa fandt han et skib til Tarshish. Han betalte for turen og gik om bord, for han håbede, at han på den måde kunne komme væk fra Gud.

⁴ Men Gud fik et kraftigt stormvejr til at bryde løs over havet, og stormen var tæt på at slå skibet i stumper og stykker. ⁵ Sømændene blev bange, og de kaldte hver især på deres guder og bad om hjælp, samtidig med at de kastede lasten i havet for at gøre skibet lettere. Jonas, derimod, var gået ned i skibets indre og havde lagt sig til at sove. ⁶ Kaptajnen kom ned og sagde: »Hvordan i alverden kan du ligge og sove nu? Skynd dig op og råb om hjælp til din gud! Måske får han ondt af os, så vi ikke behøver at dø.«

⁷ Imens var sømændene blevet enige om at lade guderne afsløre, hvis skyld det var, at uvejret havde ramt dem. »Vi kaster med terninger og ser, hvordan de lander. På den måde kan vi finde ud af, hvem der er skyld i det her,« sagde de til hinanden. Terningerne udpegede Jonas som den skyldige. ⁸ »Fortæl os, hvad der har fået den her forfærdelige storm til at ramme os,« forlangte de. »Hvem er du overhovedet? Hvilket land og hvilket folk kommer du fra?« ⁹ »Jeg er israelit,« svarede Jonas. »Min Gud er Himlens Gud, og han har skabt både havet og landjorden.« ¹⁰ Sømændene blev rædselsslagne, da de fik at vide, at Jonas var flygtet fra Gud – for det lagde han ikke skjul på. »Hvordan kunne du få dig selv til det?« udbrød de. ¹¹ Da havet blev mere og mere oprørt, spurgte de ham: »Hvad skal vi stille op med dig for at få havet til at blive roligt?« ¹² »Hvis I smider mig ud i havet, bliver det roligt igen,« svarede han. »Jeg ved godt, at det hele er min skyld.« ¹³ Imens roede sømændene af alle kræfter, men de kunne ikke få skibet ind til land, for bølgerne blev højere og højere. ¹⁴ Derfor råbte de til Jonas' Gud: »Himlens Gud, lad os ikke dø på grund af manden her. Og giv ikke os skylden for, at han dør. For du er jo Gud – og det, som du beslutter, det sker.« ¹⁵ Så tog de Jonas og smed ham i vandet. Med det samme lagde stormen sig. ¹⁶ Sømændene blev fyldt med respekt for Jonas' Gud. De slagtede et offerdyr som gave til ham og lovede også at give ham offergaver, når de kom sikkert i land.

I fiskens mave

(Jonas' Bog kap. 2)

¹ Gud befalede en stor fisk at sluge Jonas. Da Jonas havde ligget i fiskens mave i tre dage og tre nætter, ² bad han til Gud fra fiskens indre:

³ »I min værste nød kaldte jeg på dig, Gud; og du svarede mig.

Dødsriget havde slugt mig,
jeg råbte om hjælp,
og du hørte mig!

⁴ Du havde kastet mig i havets dyb,
og strømmen tog mig.

Alle dine bølger skyllede hen over mig.

⁵ Jeg troede, at du havde jaget mig væk,
at jeg var langt borte fra dig.

Men jeg ved, jeg kommer tilbage til dig
i dit hellige tempel.

⁶ Havet truede mit liv,
dybet omgav mig.

Tangplanter havde viklet sig rundt om mit hoved.

⁷ Jeg sank ned på havets bund.

Der var ingen vej tilbage for mig.

Men du lod mig slippe op af afgrunden,
du er min Gud!

⁸ Da livet var ved at sive ud af mig,
kom jeg i tanke om min Gud.

Mit nødråb nåede frem til dig
i dit hellige tempel.

⁹ Dem, der holder sig til andet end Gud,
går glip af hans trofasthed.

¹⁰ Men jeg vil højlydt takke dig
og give dig offergaver.

Jeg vil holde, hvad jeg lover dig,
for det er kun dig, Gud, der kan redde mig.«

¹¹ Så sagde Gud til fisken, at den skulle spytte Jonas op på landjorden.

Gud vil udslutte Nineve

(Jonas' Bog kap. 3)

¹ For anden gang sagde Gud til Jonas: ² »Du skal omgående rejse til assyrernes hovedstad, Nineve, og meddele dem, hvad jeg har besluttet.« ³ Denne gang gjorde Jonas, som Gud sagde. Nineve var så stor, at det tog tre dage at gå fra den ene ende til den anden.

⁴ Da Jonas havde gået en hel dag fra bygrænsen og ind mod centrum, begyndte han at råbe: »Om 40 dage er det slut! Gud vil udslette Nineve!« ⁵ Befolkningen i byen var klar over, at Gud mente det alvorligt. Alle uden undtagelse besluttede at faste, og de tog gamle sække på i stedet for deres tøj for at vise, at de fortrød, hvad de havde gjort.

⁶ Da kongen af Nineve hørte om det, forlod han tronen og tog sin kongedragt af. Ligesom sine undersåtter tog han nogle gamle sække på og satte sig i en bunke aske. ⁷ Han sendte en meddelelse ud til hele byen: »Dette er en ordre fra kongen og hans embedsmænd: Mennesker i byen skal intet spise, dyrene skal ikke græsse, og ingen skal drikke vand. ⁸ Både mennesker og dyr skal have gamle sække på og kalde på Gud af al deres kraft for at få hjælp. Hver og en skal øjeblikkeligt stoppe deres forfærdelige og voldelige opførsel. ⁹ Det kunne jo være, at Gud skifter mening. Hvis han holder op med at være så vred, slipper vi for at dø.«

¹⁰ Da Gud så, at de holdt op med alt det, de plejede at gøre, fortrød han og lod være med at udløse den katastrofe, han havde tænkt sig.

Jonas er vred

(Jonas' Bog kap. 4)

¹ Jonas blev rasende over, at Gud fik ondt af de forfærdelige assyrere og ikke lod dem dø, som de fortjente. ² »Det var jo det, jeg sagde,« udbrød han. »Det var derfor, jeg ikke ville tage til Nineve! Jeg vidste, at du er en trofast og omsorgsfuld Gud, som ikke nemt bliver vred. Du har let ved at tilgive og fortryder det, når du beslutter at straffe os. ³ Nu kan du lige så godt tage mit liv, Gud! Hvis det skal være på den måde, vil jeg hellere dø.« ⁴ »Synes du virkelig, at du har ret til at blive vred?« sagde Gud.

⁵ Jonas gik ud til den østlige ende af byen og slog sig ned der. Han byggede et halvtag af grene med blade på, så han kunne sidde i skyggen, mens han ventede på at se, hvad der ville ske med byen. ⁶ Gud besluttede, at der skulle vokse en olieplante på stedet. Den voksede op over Jonas' hoved og gav ham skygge, så han blev i godt humør igen. Han var virkelig glad for planten. ⁷ Men næste morgen, da solen skulle til at stå op, lod Gud en orm gnave i planten, og inden længe var den visnet. ⁸ Da solen stod højt på himlen, fik Gud en brændende østenvind til at blæse. Solen brændte ned på Jonas' hoved, og han var tæt på at miste bevidstheden. Til sidst ville han helst dø, og han stønnede igen: »Lad mig bare dø, hvis det skal være på den måde.« ⁹ »Er du virkelig så vred, fordi olieplanten visnede?« spurgte Gud. »Ja,« svarede Jonas. »Jeg er så vred, at det æder mig op!« ¹⁰ »Planten stod der den ene morgen og var væk igen den næste,« sagde Gud. »Du havde ikke gjort noget for at få

den til at vokse frem, og alligevel er du ked af at miste den. ¹¹ I storbyen Nineve lever der mange uskyldige dyr og mere end 120.000 mennesker, som ikke ved, hvad der er rigtigt og forkert. Kan du ikke forstå, at jeg ikke vil miste dem?»